

Sygn. akt VIII C 1813/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : Anita Zięba

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) ((...)) Spółki Akcyjnej z (...) w (...)

przeciwko T. B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego T. B. na rzecz powoda (...) ((...)) Spółki Akcyjnej z (...) w (...) kwoty:

- 4.420,29 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty;

- 1.017 zł (jeden tysiąc siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1813/18

UZASADNIENIE

W dniu 26 kwietnia 2018 roku powód (...) ((...)) S.A. z siedzibą w (...), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu T. B.

powództwo o zapłatę kwoty 4.420,29 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 8 sierpnia 2017 roku z pierwotnym wierzycielem (...) S.A. umowy pożyczki nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązał się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Wobec braku spłaty zadłużenia przez pozwanego umowa została wypowiedziana przez pierwotnego wierzyciela, a wierzytelność stała się wymagalna z dniem 6 stycznia 2018 roku. Następnie pierwotny wierzyciel zbył przedmiotową wierzytelność na powoda. (pозew k. 3-4)

W dniu 24 maja 2018 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Nakaz ten zaskarżył sprzeciwem w całości pozwany, wnosząc jednocześnie o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. (nakaz zapłaty k. 26, sprzeciw k. 34-35)

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2018 roku Sąd oddalił wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu. (postanowienie k. 48)

W piśmie procesowym z dnia 24 września 2018 roku pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie. (pismo procesowe k. 45).

Na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku w imieniu powoda nikt się nie stawił, zawiadomienie doręczono w prawidłowy sposób. Stawił się pozwany T. B., który wniósł o oddalenie powództwa, kwestionując legitymację czynną powoda. Pozwany stwierdził, że zawierał pożyczkę i otrzymał pieniądze, lecz nie pamięta na jaki okres została ona zawarta. Stwierdził ponadto, że część rat spłacił, zaś oprocentowanie pożyczki było zbyt duże. (protokół rozprawy k. 52)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 sierpnia 2017 roku pierwotny wierzyciel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. udzielił pozwanemu T. B. pożyczki (kredytu konsumenckiego) w kwocie 3.000 zł, na okres 24 miesięcy, którą pozwany zobowiązał się zwrócić zgodnie z harmonogramem spłat, w miesięcznych ratach wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10 % w stosunku rocznym. Ponadto pozwany zobowiązał się do zapłaty opłaty przygotowawczej w wysokości 1.390 zł, rozdzielanej proporcjonalnie do liczby rat pożyczki i uiszczanej częściowo wraz z każdą ratą

w terminach spłaty raty oraz do uiszczania opłaty administracyjnej w wysokości 25 zł miesięcznie. Opłata przygotowawcza miała obejmować poniesione przez pożyczkodawcę koszty czynności związanych z przygotowaniem umowy pożyczki, na które składały się koszty obsługi dostarczenia i podpisania umowy pożyczki u klienta, bez konieczności wizyty w biurze pożyczkodawcy oraz badania zdolności klienta do spłaty pożyczki. Opłata administracyjna miała obejmować czynności związane z administrowaniem terminowości obsługi pożyczki, obsługą wniosków klienta, a także usługi contact center oraz wysyłki komunikatów sms. W umowie zawarto też następujący zapis: „Opłata za przekazanie kwoty pożyczki do wypłaty w formie czeku G.: 13 złotych. Opłata płatna jednorazowo wraz z pierwszą ratą pożyczki

w przypadku wyboru przez klienta wypłaty pożyczki w formie czeku G.. Opłata ta nie miała być pobrana przez pożyczkodawcę, ale przekazana do Banku (...) w celu pokrycia kosztów wypłaty kwoty pożyczki przy pomocy czeku G.”. Klient miał dobrowolnie wybrać tę metodę wypłaty. We wstępnej części umowy w miejscu przeznaczonym na numer rachunku pożyczkobiorcy zaznaczono (...). Opłata w wysokości 13 zł została ujęta w harmonogramie spłaty, tj. w wysokości pierwszej raty. W umowie zastrzeżono też, że wymagalne należności pożyczkodawcy są zaspokajane w następującej kolejności: koszty działań upominawczo- windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne, opłaty i prowizje, odsetki naliczane od zadłużenia przeterminowanego, odsetki zaległe, kwota niespłaconego kapitału, odsetki bieżące, kwota kapitału bieżącego. Zgodnie z umową, pożyczkodawca mógł rozwiązać umowę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia w przypadku opóźnienia pożyczkobiorcy ze spłatą zadłużenia, przekraczającego 60 dni, przy czym zastrzeżono, że dla skuteczności wypowiedzenia konieczne jest doręczenie listem poleconym oświadczenia o wypowiedzeniu. Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanego wyniosła kwotę 5.302,59 zł

i obejmowała: kapitał – 3.000 zł, opłatę przygotowawczą - 1.390 zł, opłatę administracyjną – 25 zł oraz sumę odsetek od kwoty pożyczki (zgodną z harmonogramem) – 312,59 zł. (kserokopia umowy pożyczki nr (...) k. 5-9v, formularz informacyjny k. 10-12v, okoliczności bezsporne)

Pozwany nie dokonywał terminowej spłaty pożyczki, w konsekwencji pierwotny wierzyciel w dniu 22 grudnia 2017 roku sporządził oświadczenie o wypowiedzeniu umowy i jednocześnie wezwał do zapłaty zadłużenia w wysokości 4.388,77 zł w terminie do dnia 5 stycznia 2018 roku. (kserokopia wypowiedzenia umowy k. 14, okoliczności bezsporne)

W dniu 28 września 2017 roku (...) Spółka Akcyjna w W. zawarła z (...) ((...)) S.A. w (...) umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w treści której ustalono zasady, w oparciu o które nastąpi przeniesienie przez cedenta na rzecz cesjonariusza istniejących i wymagalnych wierzytelności pieniężnych względem dłużników cedenta, wynikających z niespłaconych należności z tytułu umów o kredyt konsumencki. Cedent oświadczył, że na dzień zawarcia porozumień będzie uprawniony do dokonywania cesji wierzytelności określonych w ich treści. W dniu 9 lutego 2018 roku powód

zawarł z A. Polska porozumienie do umowy cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku, obejmujące wierzytelności wynikające z umów pożyczek m.in. wobec dłużnika T. B.. W wykazie wierzytelności do porozumienia z dnia 9 lutego 2018 roku do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 roku zadłużenie pozwanego zostało określone na łączną kwotę 2.875 zł – tytułem kapitału, 113,70 – tytułem odsetek, 1.317,44 – tytułem opłaty przygotowawczej oraz 75 zł – tytułem opłat miesięcznych. (umowa cyklicznego przelewu wierzytelności k. 15-16v, porozumienie z dnia 03.02.2018 r. k. 17-17v, wyciąg z załącznika k. 18, okoliczności bezsporne)

Mimo wezwania do zapłaty, do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem. (zawiadomienie k. 22, wezwanie do zapłaty k. 23

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W przedmiotowej sprawie niesporne były twierdzenia faktyczne powoda o tym, że pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę pożyczki gotówkowej nr (...), w ramach której pozwany otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, którą zobowiązał się spłacać na warunkach określonych w umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wskutek czego niespłacona kwota stała się wymagalna. Na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku pozwany potwierdził fakt zawarcia umowy pożyczki oraz otrzymania z tego tytułu pieniędzy. Jednakże w ocenie pozwanego powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w niniejszej sprawie, w tym wysokości dochodzonej wierzytelności, jednocześnie twierdząc, że część rat pożyczki została przez niego spłacona.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu braku legitymacji czynnej powoda. Zarzut ten okazał się niezasadny.

W ocenie Sądu przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy pożyczki z dnia 7 sierpnia 2017 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę ramową przelewu wierzytelności, porozumienie do umowy cesji wraz z załącznikami, w tym wyciąg z wykazu wierzytelności, a także oświadczenie o zapłacie ceny (załącznik nr 5). Zarówno umowa ramowa, jak i porozumienie zostały podpisane przez strony umowy cesji, natomiast pod wyciągiem z wykazu wierzytelności widnieje adnotacja „za zgodność z danymi zawartymi w oryginale dokumentu”, pod którą swój podpis złożył pełnomocnik powoda. Jako, że pozostałe dokumenty załączone do pozwu zostały poświadczane „za zgodność z oryginałem”, adnotację pod treścią przedmiotowego wyciągu należy w ocenie Sądu rozumieć w ten sposób, że pełnomocnik powoda sporządził wykaz wierzytelności w oparciu o źródłowy dokument, a więc wykaz wierzytelności do porozumienia do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności. Złożenie wykazu w formie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanego), nie umniejsza jednak w żaden sposób jego mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tę konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu wierzytelności, zwłaszcza, że pozostałe wierzytelności musiałyby zostać zanonimizowane. Niewątpliwie zaś we wskazanym wykazie wierzytelności widniej szczegółowo sprecyzowana wierzytelność przysługująca cedentowi względem pozwanego, którymi to danymi, co oczywiste pierwotnie mógł dysponować jedynie pożyczkodawca. Wierzytelność objęta wykazem została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację, a tym samym nie sposób podzielić zarzutów pozwanej, że powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była

w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki.

Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową czynną. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanego.

Z kolei co do merytorycznej oceny żądania powoda przypomnieć należy, że zostało ono oparte na przepisie art. 720 k.c., w myśl którego, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W niniejszej sprawie powód wykazał, że pierwotny wierzyciel udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 3.000 zł, którą pozwany zobowiązał się zwrócić wraz z odsetkami, opłatą przygotowawczą i opłatą administracyjną w 24 miesięcznych ratach. Na potwierdzenie swoich twierdzeń powód złożył egzemplarz umowy pożyczki wraz z formularzem informacyjnym sygnowany podpisem pozwanego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, dowiodło, że pozwany nie dokonał spłaty całości zaciągniętego zobowiązania z tytułu umowy pożyczki nr (...), na skutek czego powstało zadłużenie upoważniające do wypowiedzenia umowy pożyczki. Wobec jednak tego, że w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu, Sąd przyjął, że to nastąpiło z chwilą doręczenia mu odpisu pozwu wraz z załącznikami.

W tym miejscu koniecznym jest podkreślenie, że zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Zgodnie ze stanowiskiem, jakie Sąd Najwyższy przedstawił w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (w sprawie I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/ 76), zadaniem Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Jak już wskazano wyżej, powód wykazał swoje roszczenie w stosunku do pozwanego załączonymi do pozwu dokumentami, a pozwany, choć na rozprawie w dniu 19 marca 2019 roku kwestionował wysokość dochodzonego roszczenia, to jednak nie przedstawił w tym zakresie żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń i w żaden sposób ich nie umotywował (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), stąd twierdzenia pozwanego Sąd uznał za gołosłowne.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uwzględnił powództwo w całości i zasądził od pozwanego T. B. na rzecz powoda kwotę 4.420,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe; jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (art. 481 § 2 k.c.).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało uwzględnione w całości. Powód wygrał spór w 100 %, a pozwana przegrała w 100 %. Pozwana winna zatem zwrócić powodowi koszty niezbędne poniesione w celu dochodzenia jego słusznych praw (art. 98 § 2 k.p.c.).

Na koszty poniesione przez stronę powodową złożyły się: opłata od pozwu

w wysokości 100 zł oraz koszty zastępstwa procesowego powoda wykonywanego przez radcę prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2015, poz. 1804 ze zm.) oraz 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji